

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

21 септември 1999 година*

„Свободно движение на хора - Право на гражданите на Европейския съюз на свободно придвижване и пребиваване - Граничен контрол - Национално законодателство, което изисква от лицата, идващи от друга държава-членка, да представят паспорт”

По дело C-378/97

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО) от Arrondissementsrechtbank te Rotterdam (Нидерландия), в рамките на наказателното производство по дело пред този съд срещу

Florus Ariël Wijsenbeek

относно тълкуване на членове 7а и 8а от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение, членове 14 ЕО и 18 ЕО),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н P. J. G. Kapteyn, г-н J.-P. Puissochet и г-н P. Jann (председатели на състав), г-н J.C. Moitinho de Almeida, г-н C. Gulmann, г-н J. L. Murray, г-н D.A.O. Edward, г-н H. Ragnemalm, г-н L. Sevón (докладчик) и г-н M. Wathelet, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Cosmas,

секретар: г-жа D. Louterman-Hubeau, главен администратор,

след като взе предвид писмените становища, представени:

- за г-н Wijsenbeek от адв. J. L. Janssen van Raay, от адвокатската колегия на Ротердам,

- за нидерландското правителство от г-н J. G. Lammers, заместник правен съветник в Министерството на външните работи, в качеството на представител,

- за испанското правителство от г-жа N. Díaz Abad, Abogado del Estado, в качеството на представител,

- за ирландското правителство от г-н A. Buckley, Chief State Solicitor, в качеството на представител,

* Език на производство то: нидерландски.

- за финландското правителство от г-н Н. Rotkirch, посланик, ръководител на правния отдел в Министерството на външните работи, и от г-жа Т. Рунпӓ, правен съветник в същото министерство, в качеството на представители,

- за правителството на Обединеното кралство от г-жа S. Ridley, от Treasury Solicitor's Department, в качеството на представител, и от г-н P. Sales и г-н M. Hoskins, barristers,

- за Комисията на Европейските общности от г-н P. J. Kuijper, правен съветник, в качеството на представител,

като взе предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на г-н Wijzenbeek, явяващ се лично и на адв. J. L. Janssen van Raay; на нидерландското правителството, за което се явява г-н M. A. Fierstra, ръководител на отдела за Европейско право в Министерство на външните работи, в качеството на представител; на испанското правителство, за което се явява г-н S. Ortíz Vaamonde, abogado del Estado, в качеството на представител; на ирландското правителство, за което се явява г-н D. McGuinness, barrister; на правителството на Обединеното кралство, за което се явяват г-н P. Sales и г-н M. Hoskins; и на Комисията, за която се явява г-н P. J. Kuijper, на съдебното заседание от 12 януари 1999 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат на съдебното заседание от 16 март 1999 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 30 октомври 1997 г., постъпило в Съда на 5 ноември 1997 г., Arrondissementsrechtbank te Rotterdam (Окръжен съд), Ротердам, отправя към Съда, на основание член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО) два преюдициални въпроса относно тълкуването на членове 7а и 8а от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение членове 14 ЕО и 18 ЕО).

2. Двата въпроса са повдигнати в наказателното производство, заведено срещу Florus Ariël Wijzenbeek за отказа, в нарушение на действащото нидерландско законодателство, да представи своя паспорт и да установи нидерландското си гражданство при влизането си в Нидерландия.

Приложимото право

3. Член 23, параграф 1, буква а) от Vreemdelingenbesluit (Наредбата относно чужденците от 19 септември 1966 г., Stb. 1966, 387, по-нататък "Наредбата") предвижда, че чужденците, които влизат в Нидерландия трябва да покажат и

представят притежавания от тях документ за пресичане на границата, ако това бъде поискано от тях от длъжностно лице, натоварено с гранични проверки.

4. Член 25 на Наредбата предвижда, че нидерландски граждани, които влизат в Нидерландия, трябва, при поискване, да представят и предадат на длъжностното лице, което извършва гранични проверки, документите за пътуване и самоличност, с които разполагат и да установят при необходимост от всякакви други средства своето нидерландско гражданство.

5. Наредбата е приета на основание член 3, параграф 1 от Wet van 13 januari 1965, houdende nieuwe regelen betreffende: a. de toelating en uitzetting van vreemdelingen, b. het toezicht op vreemdelingen die in Nederland verblijf houden, c. de grensbewaking (Нидерландски закон от 13 януари 1965 г., съдържащ нови разпоредби относно а) достъпа и експулсирането на чужденците, б) мониторинга на чужденците, които пребивават в Нидерландия, в) граничния контрол, Stb. 1965, 40). По силата на член 44 от този закон, всяко нарушение на Наредбата води до наказателна санкция.

6. Член 7а от Договора за ЕО предвижда:

„Общността приема мерки с цел постепенното установяване на вътрешен пазар в срок до 31 декември 1992 г., в съответствие с разпоредбите на този член и на членове 7б, 7в, 28, член 57, параграф 2, член 59, член 70, параграф 1, членове 84, 99, 100а и 100б, без да се накърняват другите разпоредби на настоящия договор.

Вътрешният пазар обхваща пространство без вътрешни граници, в което е осигурено свободното движение на стоки, лица, услуги и капитали се гарантира в съответствие с разпоредбите на настоящия договор.”

7. Член 8а от Договора предвижда:

”1. Всеки гражданин на Съюза има право на свободно придвижване и пребиваване в рамките на територията на държавите-членки, при спазване на ограниченията и условията, предвидени в настоящия договор и приетите във връзка с неговото осъществяване разпоредби.

2. Съветът може да приема разпоредби с оглед да улесни упражняването на предвидените в параграф 1; освен ако е предвидено друго в настоящия договор, той се произнася с единодушие, по предложение на Комисията и след като е взел становището на Европейския парламент.”

8. Когато се подписва Заключителния акт към Единния европейски акт (по-нататък ”Единния акт”) на 17 и 28 февруари 1986 г., Конференцията на представителите на правителствата приема по-специално декларация относно член 8а от Договора за ЕИО, който се въвежда от член 13 от Единния акт и който става член 7а от Договора за ЕО (по-нататък ”Декларацията относно член 8а от Договора за ЕИО”)

и една обща декларация относно членове 13 - 19 от Единния акт (по-нататък "Декларацията относно членове 13 - 19 от Единния акт").

9. Първата от тези две декларации гласи следното:

"Конференцията иска посредством разпоредбите в член 8а да изрази своята твърда политическа воля да приеме преди 1 януари 1993 г. необходимите решения за завършване на вътрешния пазар, дефинирани в тези разпоредби, и по-специално решенията, които са необходими за изпълнението на програмата на Комисията, описана в Бялата книга относно вътрешния пазар.

Посочването на датата 31 декември 1992 г. не създава автоматично правно действие."

10. В своята декларация относно членове 13 - 19 от Единния акт, Конференцията заявява:

"Нищо в тези разпоредби не засяга правото на държавите-членки да предприемат такива, каквито те сметнат за необходими за целите на контролирането на имиграцията от трети страни, и за борба с тероризма, престъпността, трафика с наркотици и незаконната търговия с произведения на изкуствата и антики."

11. Конференцията също така отбелязва по-специално една политическа декларация от правителствата на държавите-членки относно свободното движение на лицата, която заявява:

"За да се насърчи свободното движение на лицата, държавите-членки си сътрудничат, без да се накърняват правомощията на Общността, по-специално по отношение влизането, движението и пребиваването на граждани на трети страни. Те също така си сътрудничат в борбата с тероризма, престъпността, трафика на наркотици и незаконната търговия с произведения на изкуството и антични предмети."

12. Член 3, параграф 1 от Директива 68/360/ЕИО на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно премахването на ограниченията за движение и пребиваване в рамките на Общността за работниците от държавите-членки и техните семейства (ОВ L 257, стр. 13) и на Директива 73/148/ЕИО на Съвета от 21 май 1973 г. относно премахването на ограниченията спрямо движението и пребиваването в рамките на Общността за гражданите на Държавите-членки с оглед на установяването и предоставянето на услуги (ОВ L 172, стр. 14) предвижда:

"Държавите-членки ще допускат лицата, указани в член 1, да влизат на тяхна територия само срещу представянето на валидна карта за самоличност или паспорт."

13. Директива 90/364/ЕИО на Съвета от 28 юни 1990 г. относно правото на пребиваване (ОВ L 180, стр. 26), Директива 90/365/ЕИО на Съвета от 28 юни 1990 г. относно правото на пребиваване на наемните работници и самостоятелно заетите лица, които са преустановили професионалната си дейност (ОВ L 180, стр. 28) и Директива 93/96/ЕИО на Съвета от 29 октомври 1993 г. относно правото на пребиваване на студентите (ОВ L 317, стр. 59) препраща в първата алинея от член 2, параграф 2, по-специално към член 3 от Директива 68/360.

По главното производство

14. Г-н Wijssenbeek, нидерландски гражданин, е обвинява в това, че е отказал, при влизането си в Нидерландия през летището в Ротердам на 17 декември 1993 г., да представи и предаде своя паспорт на националния полицейски служител, който извършва граничния контрол и да установи своето гражданство по друг начин, в нарушение на член 25 от Наредбата.

15. Г-н Wijssenbeek приема фактите, на които се основава обвинението. Но отрича извършването на престъпление. Той твърди, че на летище Ротердам, където той слиза от редовен полет от Страсбург, има само редовни полети от и до другите държави-членки, и че член 25 от Наредбата противоречи на членове 7а и 8а от Договора.

16. С Решение от 8 май 1995 г. Kantonrechter (Районен съд) постановява г-н Wijssenbeek да заплати глоба от NLG 65 или да изтърпи един ден лишаване от свобода за нарушение на член 25 от Наредбата.

17. Г-н Wijssenbeek обжалва това решение пред Arrondissementsrechtbank, Ротердам, който решава да спре производството и да отправи към Съда следните преюдициални въпроси:

„1. Трябва ли втората алинея член 7а от Договора за ЕО, който предвижда, че вътрешният пазар трябва да обхваща пространство без вътрешни граници, в която се гарантира свободното движение на хора, и член 8а от Договора за ЕО, който предоставя на всички граждани на Съюза правото на свободно придвижване и пребиваване в рамките на територията на държавите-членки, да се тълкуват като изключващи националното законодателство на една държава-членка, с което се налага задължение, придружено от наказателни санкции, поради неспазването по отношение на лицата (независимо дали са или не са граждани на Европейския съюз) на задължението да представят паспорт при влизане в една държава-членка, когато това лице влиза в държавата-членка през едно национално летище, като идва от друга държава-членка?

2. Дали някоя друга разпоредба на правото на Общността изключва подобно задължение?”

Допустимост

18. Ирландското правителство смята, че въпросите са недопустими на основание на това, че, тъй като делото се отнася до приложението в Нидерландия на една нидерландска разпоредба по отношение на един гражданин на Нидерландия, случаят е изцяло вътрешен (вж. Решение от 23 април 1991 г. по дело C-41/90, Höfner и Elser, Recueil, стр. I-1979, точка 37) и, че препращащото решение не съдържа необходимите фактически обяснения, за да може Съдът да отговори на поставените му въпроси, по-специално на въпроса дали г-н Wijzenbeek е започнал своето пътуване в държава-членка или в държава, която не е членка.

19. По този въпрос Комисията посочва, че, при завръщането си в Нидерландия, г-н Wijzenbeek упражнява своето право на свободно движение в рамките на Общността, така че той може да получи защитата, произтичаща от правото на Общността (вж. Решение от 7 юли 1992 г. по дело C-370/90, Singh, Recueil, стр. I-4265).

20. Преди всичко, Съдът установява, че заявлението на г-н Wijzenbeek, че неговият полет идва от Страсбург, не е оспорено.

21. Следователно, препращащото решение и писмените и устните съображения, предоставят на Съда достатъчно информация, която му дава възможност да тълкува разпоредбите на правото на Общността във връзка с положението, което е предмет на главното производство (вж., по-специално, Решение от 3 март 1994 г. по дело C-316/93, Vaneetveld, Recueil, стр. I-763, точка 14).

22. Второ, при пристигането на летище на държавата-членка, чийто гражданин е той, с полет от друга държава-членка, г-н Wijzenbeek използва своето право на свободно движение, което е право, предоставено от Договора на гражданите на държавите-членки. Ако тези граждани, които имат право на свободно движение в рамките на другите държави-членки (вж., Решение от 24 ноември 1998 г. по дело C-274/96, Bickel и Franz, Recueil, стр. I-7637, точка 15) не са могли да се възползват от това право в тяхната държава на произход, правото не може да бъде напълно ефективно (вж., в този смисъл, Решението Singh, цитирано по-горе, точки 21 и 23).

23. Представените въпроси следователно засягат тълкуването на правото на Общността, следователно Съдът по принцип е обвързан да се произнесе (вж., Решение от 15 декември 1995 г. по дело C-415/93, Bosman, Recueil, стр. I-4921, точка 59).

По преюдициалните въпроси

24. Чрез своите въпроси, които могат да се разгледат заедно, националният съд пита по същество дали член 7а или член 8а от Договора забранява на една държава-членка да изисква от едно лице, независимо от това дали то е или не е гражданин на Европейския съюз, под заплахата от наказателни санкции, да установи своето

гражданство при влизане в рамките на територията на тази държава-членка от една вътрешна граница на Общността.

25. Г-н Wijzenbeek твърди, че от 1 януари 1993 г., края на срока, който изтича на 31 декември 1992 г., член 7а от Договора има пряко действие, и че държавите-членки повече не разполагат с компетентност в тази област, тъй като член 3, буква в) от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение, член 3, параграф 1, буква в) ЕО) и член 7а от Договора позволява пълно прехвърляне на компетенции към Общността.

26. Той твърди, че тези разпоредби, също както Директиви 68/360 и 73/148, пряко забраняват вътрешния граничен контрол. Тъй като Съдът смята, че всеки турист е получател на услуги, той също така трябва да твърди, че, след 1 януари 1993 г., всяко лице, което пресича една граница, е потребител. Ако член 7а от Договора трябва да се тълкува разумно, както се прави в случая на свободното движение на стоки, свободата на движение на лицата предполага поне, че вътрешните граници могат да се пресичат дори без наличието и на най-малък контрол, и че контролът на лицата следва да се извършва на външните граници.

27. Испанското, ирландското правителство и правителството на Обединеното кралство смятат, че нито член 7а, нито член 8а от Договора имат пряко действие, така че г-н Wijzenbeek не може да се позовава на тези разпоредби пред националния съд. Нидерландското правителство и Комисията, от своя страна, твърдят, че член 7а от Договора няма пряко действие. Всички тези страни смятат, че премахването на контрола на вътрешните граници на Общността изисква съпътстващи мерки.

28. Според Комисията, премахването на този контрол засяга всички лица, тъй като поддържането на контрола на вътрешните граници по отношение на гражданите на държави, които не са членки, ще означава, че те трябва да бъдат различавани от гражданите на държавите-членки, и че последните следователно също така би трябвало да преминават през контрол. Следователно, ще са необходими специални мерки на Общността на външните граници, за да не се налага никоя държава-членка да се справя с нежелани чужденци от държави, които не са членки, влизащи през друга държава-членка.

29. В тази връзка, нидерландското правителство посочва, че тези мерки на Общността относно външните граници изискват, по-специално, еквивалентно ниво на наблюдение на границите, хармонизиране на условията за достъп, обща визова политика, правила за търсещите убежище, които кандидатстват за убежище в повече от една държава-членка, засилване на сътрудничеството между полицейските сили и съдебната власт и създаването на обща компютризирана система за обмен на информация.

30. Според правителството на Обединеното кралство, тъй като, в положението, в което се намира понастоящем правото на Общността и противно на положението относно свободното движение на стоки, никаква обща политика на Общността не

регулира, по-специално, влизането на гражданите на държави, които не са членки, в държавите-членки, всяка държава-членка си запазва правото да приеме своя собствена имиграционна политика (вж., също така, декларацията относно членове 13 - 19 от Единния акт) и да изисква от всяко лице, което се опитва да навлезе на нейна територия да представи валидна карта за самоличност или паспорт, като това съставлява единствено средство за различаване на гражданите на държавите, които не са членки, от гражданите на държавите-членки на Общността.

31. За ирландското правителство и за Комисията е ясно от декларациите, приложени към Единния акт, по-специално Декларацията относно член 8а от Договора за ЕИО, приета от Конференцията на представителите на правителствата, за да се предотврати прякото действие на този член от 1 януари 1993 г., че член 7а на Договора не е безусловен, и че той предоставя известна свобода на действие при своето приложение.

32. Нидерландското и ирландското правителство, както и Комисията също така смятат, че е ясно от Решението от 20 октомври 1993 г. по дело C-297/92, *Baglieri Rescuil*, стр. I-5211, точка 16, че при отсъствието на всякаква мярка, приета от Съвета по този въпрос, държавите-членки не са задължени автоматично да премахнат граничния контрол от деня, следващ 31 декември 1992 г.

33. Нидерландското правителство и правителството на Обединеното кралство твърдят, че, даже ако член 7а от Договора можеше да има пряко действие, той не забранява вътрешния граничен контрол. Този член не отива по-далеч от другите разпоредби на Договора. Според тези две правителства, разпоредбите на Договора относно свободното движение на хора, именно членове 48, 52 и 59 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение членове 39 ЕО, 43 ЕО и 49 ЕО), и законодателството, прието в съответствие с тези разпоредби, а именно Директиви 90/364, 90/365 и 93/96, предоставят преки права изключително по отношение на гражданите на държавите-членки на Общността, докато на гражданите на държави, които не са членки, не се предоставя никакво самостоятелно право на свободно движение (вж. Решение по дело *Singh*, цитирано по-горе). Тъй като е невъзможно извършването на граничен контрол спрямо единствена категория лица, правото на държавите-членки да изискват от всяко лице да представят валидна карта за самоличност или паспорт изрично се признава от член 3, параграф 1 от Директиви 68/360 и 73/148.

34. По отношение на член 8а от Договора, ирландското правителство и правителството на Обединеното кралство смятат, че, подобно на член 7а от Договора, той изисква допълнителни мерки, като такива мерки все още не са приети.

35. Комисията, от друга страна, смята че прякото действие на член 8а, параграф 1 от Договора е безспорно. Правото на свободно придвижване и пребиваване в рамките на територията на държавите-членки се признава пряко в тази разпоредба, без никаква резерва и без най-малък обхват за упражняване на преценка, спрямо

всеки гражданин на Съюза. Фактът, че това право е предмет на ”ограниченията и условията, които се предвиждат в настоящия договор и на мерките, които са приети за неговото действие” не засяга това заключение по никакъв начин (вж. Решенията по дело 2/74, *Reyners, Recueil*, стр. 631; по дело 33/74, *Van Binsbergen Recueil*, стр. 1299; и по дело 41/74, *Van Duyn Recueil*, стр. 1337). Мерките по прилагане, които Съветът може да предприеме в съответствие с член 8а, параграф 2 от Договора трябва да улеснят упражняването на правата, указани в параграф 1 и те потвърждават прякото действие на същата разпоредба.

36. По отношение на обхвата на член 8а от Договора, Комисията заявява, че правото на свободно придвижване и пребиваване съставлява самостоятелно материално право, предмет на специфичните ограничения и условия, които се предвиждат в Договора и в разпоредбите по неговото прилагане. Това ново право, предоставено на гражданите на Съюза, следва да се тълкува разширено, а неговите изключения и ограничения следва да се тълкуват стеснено. Обаче, доколкото специфичните разпоредби на Общността относно контрола по външните граници на Общността не са били приети и приложени, изискването за представяне на валиден паспорт или карта за самоличност на вътрешните граници, предвидено в член 3, параграф 1 от Директива 68/360, не съставлява пречка, с която да се злоупотребява, пред правото на свободно движение в границите на Общността, и не е несъразмерно.

37. За нидерландското, за финландското правителство и за правителството на Обединеното кралство е ясно от съдържанието на член 8а от Договора, че тази разпоредба, също така не създава право на свободно придвижване и пребиваване, което надхвърля съществуващите разпоредби на Договора и мерките, приети за тяхното прилагане. Член 8а от Договора следователно не добавя никакви допълнителни елементи във връзка с член 7а от Договора. Във всеки случай, според правителството на Обединеното кралство, тъй като правата, предоставени от член 8а се прилагат само по отношение на лицата, които имат гражданство на една от държавите-членки, трябва да се разрешат проверки на самоличността на границите.

38. Финландското правителство прибавя, че една държава-членка има правото да прилага наказателни санкции поради непредставянето на необходимите пътнически документи, при условие че приложимите наказания не са, с оглед на вида на извършеното нарушение, толкова строги, че реално да съставляват пречка пред свободното движение на хора (вж. Решение от 14 юли 1977 г., по дело 8/77, *Sagulo* и други, *Recueil*, стр. 1495, точка 12).

39. Съдът отбелязва, че член 7а, алинея 1 от Договора предвижда, че Общността трябва да приеме мерки, насочени към постепенното установяване на вътрешен пазар преди 31 декември 1992 г., в съответствие с разпоредбите на Договора, цитирани в тази разпоредба. Съгласно член 7а., алинея 2 вътрешният пазар трябва да обхваща пространство без вътрешни граници, в което се гарантира свободното

движение на стоки, хора, услуги и капитали в съответствие с разпоредбите на Договора.

40. Този член не може да се тълкува като означаващ, че, при отсъствието на мерки, приети от Съвета преди 31 декември 1992 г., които изискват от държавите-членки да премахнат контрола на лицата на вътрешните граници на Общността, това задължение автоматично настъпва с изтичането на този срок. Както посочва генералният адвокат в точка 77 от своето заключение, подобно задължение предполага хармонизиране на законите на държавите-членки, регулиращи пресичането на външните граници на Общността, имиграцията, предоставянето на визи, убежището и обмена на информация по тези въпроси (вж., в този смисъл, относно социалната сигурност, Решение по дело *Baglieri*, цитирано по-горе, точки 16 и 17).

41. Освен това, член 8а, параграф 1 от Договора предоставя правото на свободно придвижване и пребиваване в рамките на територията на държавите-членки на гражданите на Съюза, предмет на ограниченията и условията, предвидени в Договора и от мерките, приети за тяхното прилагане. Съгласно член 8а, параграф 2 от Договора, Съветът може да приеме разпоредби с оглед улесняване упражняването на тези права.

42. Обаче, както правилно посочва Комисията, доколкото разпоредбите на Общността относно контрола по външните граници на Общността, които също така предполагат общи или хармонизирани правила относно, по-специално, условията за достъп, визите и убежището, не са били приети, упражняването на тези права предполагат възможността засегнатото лице да установи, че то има гражданството на една от държавите-членки.

43. Към момента на събитията, които се оспорват в главното производство, не съществуват общи правила или хармонизирани закони на държавите-членки относно, по-специално, контрола по външните граници и имиграцията, визовата политика и убежището. Следователно, дори ако, в съответствие с член 7а или член 8а от Договора, гражданите на държавите-членки наистина имат безусловното право на свободно движение в рамките на територията на държавите-членки, държавите-членки си запазват правото да извършат проверки на самоличността по вътрешните граници на Общността, като се изисква от лицата да представят валидна карта за самоличност или паспорт, както се предвижда от Директиви 68/360, 73/148, 90/364, 90/365 и 93/96, за да може да установи дали засегнатото лице е гражданин на държава-членка и следователно има право на свободно движение в рамките на територията на държавите-членки, или е гражданин на държава, която не е членка, и няма това право.

44. При отсъствието на разпоредби на Общността, регулиращи тези въпроси, държавите-членки остават компетентни да налагат наказания за нарушаването на подобно задължение, при условие че налаганите наказания са съпоставими с тези, които се прилагат относно подобни национални нарушения. Обаче, държавите-

членки не могат да предвидят наказание, което да е дотолкова несъразмерно, че да съставлява пречка пред свободното движение на хора, като например определен срок лишаване от свобода (вж., по-специално, Решение от 12 декември 1989 г. по дело С-265/88, Messner, Recueil, стр. 4209, точка 14 и Решение от 29 февруари 1996 г. по дело С-193/94 Skanavi и Chryssanthakopoulos, Recueil, стр. I-929, точка 36). Същите съображения се прилагат относно нарушаване на задължението да се представят карта за самоличност или паспорт при влизането в рамките на територията на държава-членка.

45. Отговорът, който трябва да се даде на поставените въпроси следователно трябва да бъде, че, според състоянието на правото на Общността по времето на въпросните събития, нито член 7а, нито член 8а от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение членове 14 ЕО и 18 ЕО) не изключват това една държава-членка да изисква от едно лице, независимо дали е или не е гражданин на Европейския съюз, под заплахата от наказателни санкции, да установи своето гражданство при влизането си в рамките на територията на тази държава-членка през вътрешна граница на Общността, при условие че налаганите наказания са съпоставими с тези, които се налагат при подобни национални нарушения и не са непропорционални, като по този начин да създават пречка пред свободното движение на хора.

По съдебните разноси

46. Разходите, направени от нидерландското, испанското, ирландското, финландското правителство, от правителството на Обединеното кралство и от Комисията, за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси,

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, отправени към него от Arrondissementsrechtbank te Rotterdam (Окръжен съд), Ротердам, с Определение от 30 октомври 1997 г., реши:

В състоянието на правото на Общността към момента на въпросните събития по главното производство нито член 7а, нито член 8а от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение, членове 14 ЕО и 18 ЕО) не изключват това една държава-членка да изисква от едно лице, независимо дали е или не е гражданин на Европейския съюз, под заплахата от наказателни санкции, да установи своето гражданство при влизането си в рамките на територията на тази държава-членка през вътрешна граница на Общността, при условие че налаганите наказания са съпоставими с тези, които се налагат при подобни национални

нарушения и не са непропорционални, като по този начин да създават пречка пред свободното движение на хора.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 21 септември 1999 година.

Подписи